

КОМУНІКАТ

До

Українського Громадянства,

кол. Політичних В'язнів,

кол. Вояків Українських Армій і

Боевиків Українських Револуційно-визвольних змагань.

22 квітня минає чотири роки від дня створення Всеукраїнської Національної Ради.

В часі переломових подій 1944 р., коли український народ із тугою очікував консолідації всіх своїх творчих сил, за ініціативою відповідальних осіб постала з злиття Української Національної Ради в Києві, Української Національної Ради у Львові та Центральної Української Ради Закарпаття — Всеукраїнська Національна Рада — яка, згідно з протоколом із дня 22 квітня 1944 р., який підписали Голова Української Національної Ради в Києві проф. Микола Величківський, Голова Української Національної Ради у Львові митрополит граф Андрей Шептицький і Голова Центральної Української Ради Закарпаття проф. А. Штефан — є «єдиний повновласний представник всього Українського Народу на терені Соборної України, покликана заступати й вести національно-державну справу Українського Народу в усіх ділянках його життя», і, згідно з «деклярацією» тієї ж дати, підписаною тими ж самими особами, «репрезентує волю й єдність Українського Народу», якого «визвольна боротьба триватиме далі, аж до повного здійснення засади самовизначення Української Нації через побудову Суверенної Соборної Української Держави».

Всеукраїнська Національна Рада, що її очолює Президія, згідно зо сказаним у протоколі і вірна сказаному в «Деклярації», впродовж чотирьох літ своєї праці діє на революційно-визвольному відтинку на рідних землях. Рівночасно вона діяла на еміграції в тому напрямі, щоб довести до консолідації всіх, без винятку, українських творчих сил, у єдиному і спільному державно-політичному центрі.

Вона від самого початку по сьогоднішній день слідує і далі слідуватиме за консолідаційною акцією, яка сьогодні ведеться і згідно з рішенням на засіданні Президії дня 15 лютого 1946, дня 5 листопада 1947 — дня 8 грудня 1947 впливатиме на її успішне завершення. У тому напрямі, між іншим, згідно з рішенням з дня 15 лютого 1946, Президія ВУНРади в лютому 1946 видала три відозви до: українського громадянства, кол. вояків Української Армії та кол. політичних в'язнів із закликом піддержати консолідаційну акцію.

Але, рівночасно згідно з тими рішеннями Президії, ВУНРада позитивним завершенням консолідаційної акції буде вважати лише той момент, коли в спільному державно-політичному центрі будуть сконсолідовані всі, без винятку, творчі сили Українського Народу.

Коли Всеукраїнська Національна Рада досі не виступала на еміграції зі широкими акціями прилюдного характеру ні на внутрішньому суспільно-політичному відтинку, ні з меморандумами на міжнародньому форумі, то лише і виключно тому, щоб не ускладнювати консолідаційної акції і не виявляти українського розбиття на зовні.

Коли ж, після майже трилітньої консолідаційної акції, виявляється, що з групових чи партійних, або навіть особистих амбіцій, не вдається сконсолідувати всі сили в спільному осередку чи центрі, чого одним із доказів є заява Союзу Гетьманців-Державників в українській пресі, в такому випадку Всеукраїнська Національна Рада змушена буде поступити згідно зо своїм основуючим протоколом з дня 22 квітня 1944 р. і, користаючи зо своїх уповноважень, приступити до широких масових зовнішньо-політичних і внутрішньо-українських акцій на еміграції.

Все ж таки, заки мало б до того дійти, Президія ВУНРади звертається цим шляхом до всіх адресатів із закликом доложити всіх своїх зусиль і вплинути на кого слід, щоб консолідаційна акція була завершена позитивно створенням спільного центру, до якого ввійшли б усі, без винятку, творчі сили українського народу.

Дано в квітні 1948 р.

**Президія
Всеукраїнської Національної Ради**